

sõl mets täieste hajjendama. Qui päise tõusis, siis olt kõik roheline.

Käsi-läes lõndis pruul-paar wärstc, följuwa leht-latuuse all, kus pääwa-kirrud ja põesa-warjud ford hiilgawalt, ford tumedat rohelist sünneti-wad. Metu-puhtus ja karastav lõhn olt noore, õrna lehestiku sees. Selge ja hiilgaw teeruline jgi woolas läbi rohelise oasu, läbi roheliste försjate ja üle kirju kiwistiku. „Rülluses ja itta ja igawest saab see nenda olema ja jäama!” hõis-fas kõik loodus. Ja tägu hüüdis ja lõute laulis. See olt lena kewade walitsus. Minult pajudel olid kared karedad üle õite; need olid uii kartlikud, et pealwaatajale igawus peale tulid.

Ja nenda jõudsi-wad ja ladusiwad pääwad ja näbalid. Palawus woolas maha; palawad õhu-laened läisid läbi wilja, mis rohlem kolletas ja kolletas. Põhja-maa lootu-lilled, walged kuppud mets-järwe peal, lautasiwad oma laiad lehed üle mee. Kasad otsisiwad nende all warju. Ja waiks es metsa-terwas, kus päike talupoja seina peal förmetas ja roosi paesuwat punga läbi ja läbi soojendas, kus marjavuu lihawates, must-puna-setest, pea pääwa-palawatest marjadest nõretes, seal istus suvi oma lena kaasaga, seda tut last ja tui pruuti näinud oleme. Ja tema waatas illespoole, tõusevate musta pilwete peale, mis nagu

laened, nagu mäed, sinimustad ja pikkud, förgemale ja förgemale wenisi-wad, ühest küljest üles ojasi-wad, nagu kiwistanud pööratud meri, rohlem ja rohlem metsa poole wenisi-wad, kus kõik, nagu sala-wäest kinni peetud, waikinud olt. Viimane õhu-schwitus waabis, iga lind olt tase. Tõe-näuline ootus walites üle looduse. Aga teede ja radade peal rattasi-wad sõitjad ja käijad, et warju alla jõuas-iwad.

Järsku leikas walgu läbi pimeduse, nagu läits päikeseliir läbi musta pilve, hiilgates, förmwates, ja siis tulid pimeduse wari taljuwa mürrina järel. Westi fallas woolates alla, jõudis öö ja tulid hiilgus, walites walitus ja lärlas lõue förge, mali heal. Noor tõmmu-suline roog foos liisus pitka laene; metsa olsad peitsiwad ennast wete-udu taha, pimedus tulid ja walgu tulid, rahu ja mürin.

Kohi ja wili olid maha rõhutud, nagu wee-wooluude vägedest, nagu ei piaks iiak enam tööksma. Aga wihma-tilgad jäävad arwemais, päike paistis ja förrede ja lehtede peal särasi-wad wee-tilgad, nagu persed; linnu-healed ärlasi-wad olsade peal, kasad targasi-wad üle wee-pinna, seal surusi-wad ja eemal, siwi peal soolases meres, išius suvi ise. see vägew mee, fünnapaste tilmetega, märja juuljatega, — nooruses istus tema